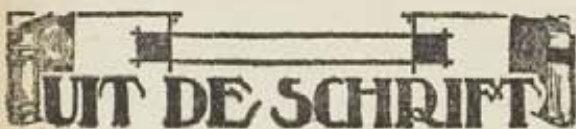

behalve een vast vertrouwen — ook en vooral kennis is — moet geantwoord, dat het geloof een zeker weten is „van wat God ons in Zijn Woord geopenbaard heeft”; en dat het des Vaders welbehagen is geweest om juist deze kennis van God en de geestelijke dingen voor de wijzen en verstandigen te verbergen en aan de kinderen te openbaren.

E. D. K.

Een verterend vuur.

Want onze God is een verterend vuur.
Hebreë 12:29

Onze God.

Men verzuime dat eerste woord niet.

Menigmaal wordt de uitdrukking, dat God een verterend vuur is, gebruikt als dreiging voor den onbekeerde en goddelooze. En ongetwijfeld ligt er ook dan waarheid in, eene waarheid die eenmaal vreeselijk blijken zal. Maar over dat vuur is reeds tevoren in dit hoofdstuk gesproken, toen de berg Sinai geteekend werd met zijn brandend vuur en onweder, dat was het verterend gericht van den rechtvaardigen God, 't welk Zijne heilige wet vergezeld.

Hier echter is het de God der genade die een vuur genoemd wordt; — onze God, gelijk Zijne Gemeente Hem noemen mag. Een God, die in den Middelaar des Nieuwen Testaments, Jezus, de hitte Zijner granschap over Zijn volk gebluscht heeft, en die nu met de Zijnen nooit meer anders handelt dan in genade.

Is deze verzoende Vader nu niet meer een verterend vuur?

Maar dan zou Zijne genade de heiligheid van Zijn Wezen hebben weggenomen.

Dan zou in den weg der verzoening de onveranderlijkheid Gods zijn aangetast.

Neen, — het vuur, dat op Sinai ontvlamde, het is blijven voortbranden op Zion. En het heeft gelijke verterende kracht. Ook voor de Zijnen is God de Heilige. Maar deze heiligheid staat in dienst Zijner genade. Het is het heilig vuur van den Goddelijken Vader, dat zich verterend keert tegen al wat zondig en onrein is in Zijne kinderen. Het is de gloed der Goddelijke liefde, die ontbrandt tegen al wat haar in het voorwerp van die liefde mishaat.

Want de Heere heeft wel medeliden met Zijne kinderen, maar Hij heeft geen medeliden met de zonden Zijner kinderen. Hij zoekt blijvend hun eeuwig behoud. Niet alleen als Hij hen rechtvaardigt in het bloed van Christus, doch evenzeer wanneer Hij hen heiligen wil en vernieuwen naar Zijn Goddelijk beeld. Ook dan gaat het om hun zaligheid. Want de boosheid, die hen altijd aanhangt, moet verteerd worden, opdat ze niet meer regeere en ten verderve voere; en de oude mensch moet afsterven, opdat hij niet opnieuw de overhand verkrijge, en het Satan gelukke Gods werk te vernietigen.

En daarom is onze God — ja, onze God — een verterend vuur.

Hebt gij dit vuur Gods reeds leeren kennen?

Niemand zal aan de kennis daarvan kunnen ontkomen. De heiligheid des Heeren moet ons in dit leven ontdekt worden, of zij zal ons eeuwig haar verterenden gloed doen ondervinden.

Het is genade zoo God ons niet spaart, maar den brand van Zijn heilig recht tegen de zonde in ons binnenste doet gevoelen. Het is niet om ons te verderven, doch opdat wij gedreven zouden worden naar Hem, die als Middelaar de verzen-gende spits van Gods heiligheid in zich heeft opgevangen.

Maar dan blijft het genade, trouwe genade, zoo de Heere Zijne heiligheid levenslang ons doet ondervinden, en altijd blijft strijden tegen onze onheiligheid. Gods kind gevoelt het wel, dat de Heere met zijne zonden en zijn zondigen aard geen vrede sluit. Hij voelt het in de onrust van zijne consciëntie, in de onvrijmoedigheid van zijn gebed, in zijn gemis aan blijdschap, ook soms in de tegenspoeden des levens. Het kan zich sterk doen gelden als eene vlam die het binnenste pijnigt, die al het geluk rooft, en die niet ophoudt vóór, in den weg der bekeering, weer geloovig verzoening gezocht en gevonden wordt in Christus Jezus. „Toen ik zweeg, werden mijne beenderen verouderd”, — dat is het verterend vuur van onze God.

De Christen zie toe, dat hij voor dat vuur gevoelig blijft. Hij wake ervoor, dat zijn geweten de teederheid niet verliest. Het is eene voorwaarde voor den bloei van het geestelijk leven. De genade Gods kan niet waarlijk genoten worden, zoo er geen ontzag is voor de heiligheid des Heeren. De ziel die Gods genade ontvangen wil, moet in het besef blijven van Gods heiligheid en recht. Daarom zegt het onmiddellijk voorafgaande, dat wij Gode welbehagelijk leven moeten, met

eerbied en godvruchtigheid. Eerbied en godvruchtigheid, — het spreekt van het diep ontzag voor 's Heeren heiligheid.

En voorts arbeidt de Heere door het vuur Zijner heiligheid aan onze innerlijke reiniging. Het is een verterend vuur. Het zoekt al het onheilige te verteren, en daardoor het heilig beginsel in ons te bevrijden van de vijandige macht die zijne ontwikkeling tegenhoudt. Dat vuur staat in dienst der genade. Het is het vuur van den Geest van Christus, die het nieuwe leven, dat Hij schonk, zoekt te behouden en te doen overwinnen.

Danken wij den Heere, dat Hij Zijn werk niet prijsgeeft, en ons niet aan onszelf overlaat. Het is genade en trouw, wanneer Hij telkens en telkens weer Zijn vurig gericht in ons binnenste voltrekt, wanneer Hij ons pijnigt en kwelt over onze zonden, ons onrustig maakt, ons geen vrede geeft in een verkeerd weg, ons met tegenspoed en ongunst bezoekt als wij gezondigd hebben, en Zijn aangezicht verbergt zoo wij van Hem afwijken. Dat onze God een verterend vuur is, — het is eene oorzaak van eeuwige zaligheid.

U.

v. A.

Ook de Christelijke politiek in gevaar. (Slot.)

Door bijzondere omstandigheden, waarvan slechts een deel met mijzelf verband hield, bleef het slotartikel van de onder bovenstaanden titel gegeven reeks langer achterwege, dan wenschelijk was. Ook verleden week.

Groot is dit bezwaar inmiddels niet, omdat we eigenlijk niet veel meer te zeggen hebben.

We hebben aangewezen, dat in den laatsten tijd de christelijke politiek als zoodanig in gevaar kwam, niet zoozeer nog door de brutaal onchristelijke actie van wie haar breken willen (en daarmee dus nog haar bestaansmogelijkheid of -werkelijkheid erkennen) doch door de in schijn allerchristelijkste bewering van wie haar onmogelijk achten.

We wezen aan, dat met name de ondoordachte en overhaaste aanprijzing van de ideeën der z.g. dialectische theologie hier veel kwaad heeft gedaan, wijl zij juist de mogelijkheid van christelijke politiek op verscheiden gronden en met zeer veel, ook wel uiteenlopende, argumentenreeksen loochende.

En daarna gaven we enkele voorbeelden, die bewijzen, dat ook onder ons in den laatsten tijd in dezen meeningen worden verdedigd, en stellingen worden verkondigd, welke tot gelijke conclusie komen als de zooeven bedoelde theologie.

Terloops wezen wij er op, dat het doordringen van zulke gedachten voor een niet zoo klein deel in rekening dient gebracht te worden ter verklaring van den snellen aanwas van het getal dergenen, die zich zelf voorspiegelen dat ze de fascistische beweging toebehooren. Onder hen, zoo merkte ik op, zijn er ook velen die groot geworden zijn bij de vaderlijke overtuiging, dat christelijke politiek wel mogelijk en ook vereischt was. Is hun (zoo was de gang van ons betoog) DIE overtuiging eenmaal ontnomen, en zulks dan in naam van het zuivere „hooren” naar „Gods Woord”, dan zullen deze menschen te gemakkelijker in de armen van de reactie vallen, welke onder den naam fascisme in deze dagen van zich spreken doet.

Met andere woorden: wij zeiden, dat de ideeën van Karl Barth o.s. vele jongeren dreeven naar het fascisme, dat immers ook de politiek niet-christelijk, maar „zakelijk”, „nationaal”, „volksch”, en zoo, houden wil.

Nu schijnt het een voor dit betoog funesto coincidentie, dat juist dezelfde Karl Barth tegen het fascisme, gelijk het in Duitschland optrad, zoo fel en zoo energiek zijn stem heeft verheven. Welke oppositie ook gebroken worden kon, door de aanhangers en de voorvechters van het „volksche” regiem, — men kreeg Karl Barth er nog niet onder.

En dat interesseert velen op het hoogste. Zelfs zóó hevig, dat ze zijn protesten tegen de fascistische staats-geweldpleging op de kerk in het Hollandsch vertalen en verspreiden: „Bezinning!”

Is, zoo kan men vragen, is, met dit feit voor oogen, heel die breede brug tusschen Karl Barth's ideeën en het overloopen van veel jongeren naar het fascistische kamp, niet een fictie?

Wij antwoorden daarop: neen. Of — zoo men wil: Bezinning!

Want hoezeer Barth ook zich tegen de fascistische geweldpleging op de kerk schrap moezetten, hij is daarmee nog niet bekeerd tot de leer, dat een christelijke politiek mogelijk is.

Juist, omdat wij de zooeven onderstelde tegenwerping hebben zien aankomen, wezen we reeds in ons aan Ds Buskes gegeven antwoord erop, dat Barth heeft uitgesproken, van Hitler's poli-

tiek zelve het eigenlijke gevaar niet te duchten. Tegen een fascistischen staat als zoodanig stelt Barth geen principieel protest. Hij wil alleen de kerk in den staat de vrijheid laten, „haar” „opvattingen” o.m. inzake het koninkrijk Gods naar eigen wil te verbreiden.

En als deze opvattingen feitelijk het politieke leven prijsgeven aan een overheid, die qua talis niet-christelijk kan of moet zijn, dan zal de strijd voor de vrijheid der kerk HIER tenslotte neerkomen op een worsteling om een vrijbrief, dien de kerk voor zich begeert, onder vóór-opstelling der grondthese, dat geloof en politiek, dat Gods-Woord-hooren en staatsmanskunst, dat koninkrijk Gods en staatsbestuur, twee elkaar niet rakende grootheden zijn.

Daarom zegt ons Barth's protest niets, dat ook maar de minste hoop aan ons geven kon voor den terugkeer van afdwalende jongeren.

Men kan in eigen huis op inbrekers schieten, en zelf omtrent de vragen van eigendom en diefstal zijn leven lang verkeerde theorieën verkondigen. Men kan tegen de ons zelf tartende tyrannie van een despoot zich verzetten, en inmiddels zelf de vraag, of despotie goed dan wel kwaad is, in het midden laten. Ja, men kan zelf de grootste tyran wezen.

De vrijheid, die Barth opeischt voor „de Kerk”, wordt als noodzakelijk goed voor haar gevorderd, op zulke gronden, dat de eerste de beste communist, die zich wijs maakt, het „communisme” te hebben „gehoord” van God, en het „Woord Gods” te moeten „verkondigen” in opstandigen zin, op soortgelijke wijze kan protesteeren tegen een overheid, die, hoewel niet-christelijk, toch dezen communistischen Word-Gods-apostel den mond zou willen snoeren.

Toch zóu die mond te snoeren zijn.

Daarom kunnen wij ons niet troosten over den loop der dingen, ziende op Barth's jongste daden.

Integendeel — we achten zijn optreden, hoe zeer toevallig iets rechtmatigs verlangende, principieel verwerpelijk; een strijd tegen den niet-christelijken duivel met behulp van een niet-christelijken Beëlzebub.

Bekeering tot de christelijke politiek heeft men niet te wachten van hen, die de gelegenheids-oppositie van Barth gebruiken als slaapmiddel tegen de pijn, welke opkomt bij een eerlijk tellen der gedunde en dunne geleerden.

Bekeering tot christelijke politiek komt er alleen weer, als men principieel breekt met de ideeën van Woord en Geest, met heel de lamendigheid, welke daarmee coquetteert, of haar „ongevaarlijkheid” als grond aangrijpt, om haar dragers maar te laten op belangrijke posten. Alsof de „ongevaarlijkheid” van zwijgers-en-toezinders bij een knikkerspel van de Heeren Geelkerken-Miskotte niet veel gevaarlijker, wijl relativistisch en défaitistisch was, dan een heele winter-propagandatocht der leiders van de heen-en-weer-beweging, zooeven aangeduid.

Bekeering tot christelijke politiek, die komt er alleen, wanneer men ginds en hier weer eens ernst maakt met de consequenties der Gereformeerde belijdenis omtrent kerk en koninkrijk Gods, omtrent de waarde van de geschiedenis en haar continuïteit. Omtrent de vleeschwording des Woords, de klaarlijkheid en de sufficientie der bijzondere in de Schrift gegeven openbaring, de betekenis der schepping en der scheppings-ordeningen, de verlossende kracht van het kennen-van-God-in-het-aangezicht-van-Jezus-Christus, ook in en voor en met de historie, den tijd, het gansche breede menschenleven.

Bekeering tot christelijke politiek komt er onder ons alleen, als men ophoudt te fraterniseeren met de importeurs van de laatste snufjes uit het buitenland, die, zonder dat de brave burgers (en burger-leiders soms) het merkten, zoo maar een heel kersvers pseudo-begrip van het „koninkrijk Gods” hebben geïmporteerd, vooral onder de genen, tegen wie ik en anderen niet hebben kunnen strijden, zonder dat verscheiden zeer voor-aanstaanden hun hoofd fronsden. Zij wilden den vrede, en dachten, dat dat nog kon zoolong de jongelingsverenigingen nog Pro Rege van Dr A. Kuyper, 3 deelen, in de kast hadden staan, en inleidingen lieten leveren uit E Voto.

Maar het Koninkrijk der hemelen wordt slechts met geweld veroverd. Als ik me niet vergis, liggen de woorden „geweld” en „strijd” in ongeveer dezelfde „zone”.

Tenzij men dat geweld „vergeestelijkt”, of althans isoleert van den journalistieken rommel, en zoo.

Ja zeker, dat heeft Karl Barth die lieden ook laten gelooven.

En de misère ziet men nu — in de wegloopers, die vandaag de politiek ont-christelijken, en verzekeren, dat ze overigens het koninkrijk der hemelen nemen met „heilig geweld”, zoo „in de binnenkamer”.

De binnenkamer. — Ik dacht eigenlijk, dat we die binnenkamer lieden wel zoo langzamerhand dóór hadden.

Want of nu een liberaal zegt, dat Godsdiens een zaak van de binnenkamer is, of dat Kierkegaard spreekt over den existentieel-geloovende,

als ridde
heid, <

Hebbe
schemat
den ver
neysen

En on
Dr J. C
hupsche
contra I
Hoe z

Maar
lijk. Dan
en het l
opgebor
Van
(En Mi
O, Dr

Plurifo

In de
aan te t
hier nie

Prof.
miteit d
schappel
„De ged
ondubbe
dat hier
en dat
van wat
verder.

Prof. I
gens hen
eigens
kerk h
bare k
opmerkt
dus een
aangewe
dat wat
schapp
wat daar
kerk (ee
teert uit

Reeds
wijst op
van Calv
nagaat, h
getrok
is. Ook
delt Calv

Reeds
zaam wo
hem ge
„hieruit”
„gedaant
oogen „o
wordt,
ook voor
de openb
in gecons
vaste ged
mogelijk
door dat
afgaande

En wã
vlak voor

Niets i
merker
(zoo ve
vertalen
nen kenn
min of i
ties? Sp
aspiral
hangers
op hun s
om erge
O neen, o
IV, 1, 8)

kerk (ov
was vo
die kerk
geen zaa
of van e
netjes, m
de kennis
DER” ke
liever, d

Hier le
op dit ve
zijn betoe
tolerantie
op te gas
van kerk
bij juist
legt, dat
openbaris
tao”) der
der, des
nen, naar
van zall
leven
politiek.